Р Е Ш Е Н И Е
№ 3515

гр. София, 26.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 31 състав,** в публично заседание на 28.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **2664** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на [фирма]-гр.С., чрез управителя И. И. К., срещу Заповед №138/21.02.2014г. на председателя на Комисия за защита на потребителите, с която на основание чл.177, ал.2, т.1, б."в" от Закона за туризма /ЗТ/ е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/:"временно затваряне на туристически обект" по чл.3, ал.2, т.2 ЗТ – заведение за хранене и развлечения, находящ се в [населено място], ж.к“О. купел 1“, [жилищен адрес] стопанисвано от [фирма]. Жалбоподателят сочи, че въпреки, че е подал искане с вх.№АБ-94-00-156/3/16.01.2014г. да му бъде издадено разрешение за ползване на обекта, с оглед променения му статут, не притежава такова, поради липсата на гл.архитект на Район „О. купел“.

В съд.з. жалбоподателят [фирма]-гр.С., чрез управителя И. И. К., поддържа жалбата, като моли оспорената заповед да бъде отменена.

С писмения отговор по жалбата, обективиран в съпроводителното писмо, с което административната преписка е изпратена на съда, ответникът - председателя на Комисия за защита на потребителите оспорва жалбата и моли за отхвърлянето й. Сочи, че към датата на констатиране на нарушението жалбоподателят предоставя туристически услуги в некатегоризиран обект, за който няма издадено и временно удостоверение за открита процедура по категоризиране.

Административен съд – София-град, 31 състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Видно от констативен протокол №К-0174270/16.12.2013г., служители от К. са извършили проверка на заведение за хранене и развлечения, находящо се в [населено място], ж.к“О. купел 1“, [жилищен адрес] стопанисвано от [фирма]. При проверката не е представено удостоверение за категоризация или временно удостоверение за открита процедура по категоризация, заведението разполага с 22 места за сядане, в две търговски зали; подробно са описани предлаганите в обекта храни и напитки.
С писмо изх.№С-03-5693/27.12.2013г. на РД-С. на К., връчено на 02.01.2014г., е указано на жалбоподателя да представи удостоверение за категоризация или временно удостоверение за открита процедура по категоризация за обекта.
Съставен е и акт № К-034104/16.01.2014 г. от длъжностни лица на К., с който е констатирано нарушение по чл.114, т.1 ЗТ - търговецът извършва туристическа дейност "ресторантьорство" в некатегоризиран туристически обект и обект за който не е представено временно удостоверение за открита процедура за категоризация.
Въз основа на констатираното нарушение и резултатите от проверката, отразени в цитирания констативен протокол и съставения акт, е издадена атакуваната в настоящото производство Заповед №138/21.02.2014г. на председателя на Комисия за защита на потребителите, с която на основание чл.177, ал.2, т.1, буква "в" ЗТ и чл.8, ал.1, ал.2, т.9 от У. правилник на К. е наложена принудителна административна мярка:"временно затваряне на туристически обект" по чл.3, ал.2, т.2 ЗТ – заведение за хранене и развлечения, находящ се в [населено място], ж.к“О. купел 1“, [жилищен адрес] стопанисвано от [фирма].
Съгласно констативен протокол №К-0159906/26.02.2014г. съставен от служители на К., оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 26.02.2014г. Жалбата срещу нея е подадена чрез административния орган на 06.03.2014г.
При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена срещу акт, който подлежи на обжалване и от лице, легитимирано да го обжалва, в качеството на неблагоприятно засегнат от него адресат. Спазен е и преклузивният 14-дневен срок за подаване на жалба по чл. 149, ал.1 АПК, с оглед датата на съобщаване на акта-26.02.2014г. и датата на подаване на жалбата до съда при ответника-06.03.2014г., видно от входящия номер на К.. Предвид горното съдът приема жалбата за допустима. По съществото й взе предвид следното:
С оспорения административен акт председателят на К. е наложил принудителна административна мярка - "временно затваряне на туристически обект" по чл.3, ал.2, т.2 ЗТ - заведение за хранене и развлечения.
Атакувания акт е издаден от материално компетентен, съгласно чл. 177, ал.2 ЗТ, орган - председателя на К.. Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, като съдържа необходимите реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, правни и фактически основания за издаването й, разпоредителна част, в която ясно е определена принудителната административна мярка - "временно затваряне на туристически обект", дата на издаване и подпис, указания относно срока и реда за обжалване, тоест съответства на изискванията на чл.59 АПК. С оглед конкретиката на случая оспорваната заповед съдържа необходимите реквизити, за да разбере санкционираното лице какво поведение следва да преустанови, а именно: да предлага туристически услуги в обект, който не е категоризиран.
При издаване на обжалвания административен акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон. Фактическите констатации в приложения констативен протокол на длъжностни лица от К. не са опровергани с доказателства

при оспорването. Въпреки, че от представените по делото доказателства и становището на жалбоподателя се установява, че обектът се намира във вх.Б на блок 409 от[жк], като в заповедта входът е посочен като „В“, съдът намира, че тази фактическа грешка не е съществена и не нарушава правото на защита на жалбоподателя, тъй като обектът е достатъчно индивидуализиран с други признаци и не се твърди жалбоподателят да стопанисва и друго заведение в блока.

Разпоредбата на чл.177, ал.2, т.1 б."в" от ЗТ оправомощава председателя на К. в резултат на контрола по ал.1 от същата правна норма да прилага принудителна административна мярка "временно затваряне на туристически обект" по чл.3, ал.2, т.1-3 и 7 при предоставяне на туристически услуги в некатегоризиран туристически обект и в обект със спряна категория - в случаите по чл. 136. Т.е. в хипотезата на чл.177, ал.2, т.1, б. "в" от ЗТ законодателят е регламентирал ПАМ с преустановителен характер, която с оглед спецификата си има предназначение да осуети продължаването на вече започнало конкретно правонарушение.

Не се спори, че туристическият обект по чл. 3, ал. 2, т. 2 от ЗТ - заведение за хранене и развлечения към датата на издаване на оспорената заповед 21.02.2014г. не е категоризиран и за него не е издадено и временно удостоверение за открита процедура по категоризиране. Съгласно чл.111, ал.1 от ЗТ хотелиерство или ресторантьорство на територията на Република Б. се извършва само в категоризирани по този закон туристически обекти, като според чл.114, т.1 от ЗТ лицата, извършващи хотелиерство и/или ресторантьорство в туристически обекти по чл.3, ал.2, т.1, 2 и 3, са длъжни да предоставят туристически услуги в категоризиран туристически обект или в обект, на който е издадено временно удостоверение за открита процедура по категоризиране. Процесното заведение не попада в изключението на чл.120 ЗТ който предвижда, че определени обекти не подлежат на категоризиране по този закон. От събраните по делото доказателства, неопровергани от жалбоподателя - констативен протокол се установява, че към датата на проверката заведението разполага с 22 места за сядане, тоест над 12 места, като цитирания чл.120, т.2 от ЗТ предвижда, че не подлежи на категоризиране заведение за бързо обслужване, чийто капацитет е до 12 места за сядане. Изложеното налага извода, че посочения по см. на чл. 3, ал.2, т.2 от ЗТ туристически обект, стопанисван от жалбоподателя подлежи на задължително категоризиране.

Наведените съображения от жалбоподателя, че не притежава категоризация за обекта, тъй като поради липса на гл.архитект в Район „О. купел“ не може да се снабди с разрешение за промяна предназначението му, са без значение за настоящия правен спор. Нормата на чл.114, т.1 ЗТ е със задължителен характер и при въведената в обществен интерес забрана за осъществяване на този вид дейност без надлежен акт на компетентния категоризиращ орган по чл. 111, ал.2 ЗТ, която липса не се отрича, жалбоподателят не би могъл да предоставя услуги в пряко нарушение на императивна законова разпоредба.

При така установеното в конкретният случай предоставяне на туристически услуги в некатегоризиран туристически обект, правилно адм. орган е издал оспорената в настоящото производство заповед за налагане на ПАМ. Заповедта съответства и на целта на закона.

Предвид гореизложеното и при преценка на всички критерии по чл.168 АПК във вр. чл.146 АПК, съдът намира, че жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, II отделение, 31 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма]-гр.С., ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. И. К., срещу Заповед №138/21.02.2014г. на председателя на Комисия за защита на потребителите.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: